

ПРИНЦИПИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ СТУДЕНТІВ-АГРАРІЇВ

Тішечкіна К. В. – кандидат філологічних наук,
доцент кафедри іноземних мов МНАУ

Ганніченко Т. А. – кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри іноземних мов МНАУ

Процес іншомовної освіти майбутніх аграріїв будується на основі дидактичних та загальнометодичних принципів: науковості, систематичності і послідовності, зв'язку теорії з практикою, наступності і перспективності, проблемності.

Принцип науковості передбачає вивчення основних лінгвістичних понять, закономірностей, норм, культури мовлення, зв'язку між комунікацією і професійною діяльністю, розвиток необхідних практичних комунікативних умінь і навичок на основі отриманих знань з мови, формування мовної особистості майбутнього спеціаліста.

Принцип систематичності і послідовності вимагає, щоб знання, уміння і навички формувалися в системі, у певному порядку, коли кожний новий елемент навчального матеріалу логічно зв'язується з іншими, наступне спирається на попереднє, готує до засвоєння нового. Психологічно встановлена закономірність, що при дотриманні логічних зв'язків навчальний матеріал запам'ятовується в більшому обсязі і міцніше.

Принцип зв'язку теорії з практикою встановлює взаємозалежність між теорією та практикою і орієнтує на практичну спрямованість у навчанні мов.

Принцип наступності і перспективності (за М.Пентилюк) „орієнтує на використання набутих раніше (опорних) знань і навичок під час навчання мови..., встановлення зв'язку нового матеріалу з попереднім і

підготовку до сприймання окремих тем курсу” та вдосконалення набутих комунікативних знань, умінь та навичок у процесі подальшого навчання та професійного життя [2, с.51].

Принцип проблемності передбачає створення проблемних ситуацій комунікативно-когнітивного характеру, пошук шляхів їх вирішення [2].

Крім дидактичних і загальнометодичних принципів у якості основних принципів навчання професійно-орієнтованому спілкуванню, ми виділяємо такі [1]:

Принцип професійної спрямованості є похідним від загально дидактичного *принципу зв'язку теорії з практикою*. Він втілюється у змісті навчання, використанні відповідних методів і прийомів. Існує два основних підходи у реалізації професійної спрямованості [4, с. 113], що становлять зміст навчання:

- 1) навчання мовленнєвої діяльності мовою спеціальності на основі тексту;
- 2) орієнтація навчання на певні види комунікативних актів, пов'язаних з вирішенням професійних завдань.

Мовленнєва поведінка спеціалістів обумовлена потребами їх професійно-трудової діяльності і покликана забезпечити виконання професійних комунікативних завдань.

Принцип комунікативності і функціональності передбачає навчання спілкуванню, практичне використання мови, відбір мовного матеріалу у відповідності до ситуації спілкування, тобто професійно-орієнтованої інформації.

Принцип міжпредметних зв'язків орієнтує на засвоєння понятійно-термінологічного матеріалу у єдності з вивченням спеціальних дисциплін, на організацію процесу взаємодії у навчанні спеціальної лексики на заняттях з мов за професійним спрямуванням - української та англійської. Крім того, мова „інтегрує всі види людської

діяльності і власне за допомогою неї здійснюються міжпредметні зв'язки” [3].

Принцип взаємопов'язаного навчання видів мовленнєвої діяльності орієнтує на паралельне і взаємопов'язане їх навчання з метою комплексного формування комунікативних навичок і вмінь.

Принцип диференційованого навчання передбачає розподіл навчального матеріалу з урахуванням індивідуальних здібностей, потреб, інтересів та професійних намірів студента.

Принцип інтегрованого навчання оснований на поєднанні традиційних та нетрадиційних методів і засобів навчання мов.

Принцип індивідуального підходу передбачає створення умов, у яких кожний студент буде відчувати себе головним суб'єктом процесу навчання з урахуванням його (студента) потреб і можливостей; застосування методів навчання за яких навчальний матеріал буде сприйматися з легкістю і приємністю.

Принцип активності і самостійності припускає, що навчання мов повинно бути засноване на організації активних дій студентів та розвитку здатності до самостійного прийняття рішень у процесі вирішення комунікативних завдань професійного характеру, з оптимальним розкриттям інтелектуального та творчого потенціалу особистості.

Отже, формування комунікативної компетенції на заняттях з мов за професійним спрямуванням здійснюється за такими принципами:

- принцип професійної спрямованості;
- принцип комунікативності і функціональності;
- принцип міжпредметних зв'язків;
- принцип взаємопов'язаного навчання видів мовленнєвої діяльності;
- принцип диференційованого навчання;
- принцип інтегрованого навчання;

- принцип індивідуального підходу;
- принцип активності і самостійності.

Література:

1. Ганніченко Т.А. Формування комунікативної компетенції майбутніх економістів засобами дидактичної гри у процесі мовної освіти: дис. канд. пед. наук / Ганніченко Т.А. – Херсон: Херсонський державний університет, 2009. – 262 с.

2. Методика навчання української мови в середніх освітніх закладах : [підручник для студентів філологічних факультетів університетів] / за ред. М.І.Пентилюк. – К.: Ленвіт., 2005 – 399 с.

3. Єрмоленко С. Навчально-виховна концепція вивчення української (державної) мови / С.Єрмоленко, Л.Мацько // Дивослово.– 1994.– №7.– С.28-31.

4. Шилак Л.В. Профессиональная направленность в формировании коммуникативной компетенции у студентов неязыкового вуза / Л.В.Шилак // Дидактика обучения иностранным языкам (формирование коммуникативной и профессиональной компетенции). – М.: Моск. гос. ун-т иностр. яз. им. М.Тореза, 1988. – С. 111–118.

УДК 811.111'373.7

ЛІНГВОПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ НІМЕЦЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ (НА МАТЕРІАЛІ СУЧАСНОЇ ПРЕСИ)

Марковська А. В. – кандидат філологічних наук,
доцент кафедри іноземних мов МНАУ

Сучасна лінгвістика характеризується тенденцією до розгляду реального комунікативного аспекту, що стало основною передумовою формування новітніх напрямів мовознавства – когнітивної лінгвістики та